ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK FUTBOLCU

3

Çeviren: Vivet Kanetti

34. basım

CAN Çocuk

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK FUTBOLCU

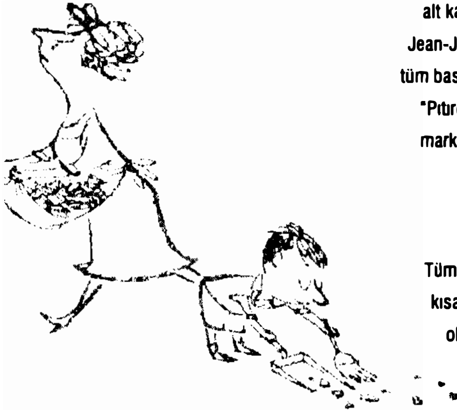

Çeviren: Vivet Kanetti

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara

1. Basım: 1983
34. Basım: 2000 adet, Aralık 2021
ISBN 978-975-510-310-5
Le Petit Nicolas, Jean Jacques Sempé / René Goscinny

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

....

Yazarın yayınevimizdan çıkan diğer kitapları:

KÜÇÜK PITIRCIK

PITIRCIK KAMPTA

PITIRCIK PAZARA GİDİYOR

PITIRCIK SATRANÇ OYNUYOR

PITIRCIK TATİLDE

PITIRCIK'A BİR ÖPÜCÜK

PITIRCIK'IN BİSİKLETİ

PITIRCIK'IN KIRMIZI BALONU

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI

PITIRCIK BİLİNMİYEN ÖYKULERİ: PITIRCIK EĞLENİYOR

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

René Goscinny

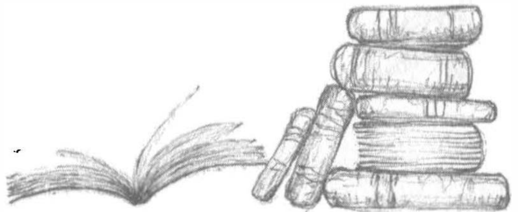
"14 Ağustos 1926'da Paris'te doğdum, hemen sonrasında da büyümeye başladım. Ertesi gün 15 Ağustos'tu ve evden çıkmadım." Böyle anlatıyor kendisini yazar. Bir süre sonra ailesi Arjantin'e göçer. 1950'li yılların başında Fransa'ya döndüğünde bir dizi kahraman yaratır: *Pıtırcık*'ın serüvenlerini yazar. Arkadaşı Jean-Jacques Sempé de resimler. Herkesin kolayca tanıması için, çocuksu bir dille yazar *Pıtırcık*'ı. Sonra *Asteriks*'in serüvenlerini yazar, Albert Uderzo da resimler. *Red Kit*'i yaratır, Morris de resimler. Usta bir sinemacı olarak da Idefiks stüdyolarını kurar, çizgi filmin başyapıtlarından bazılarını gerçekleştirir. Daha ne yapsın?

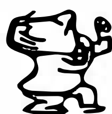
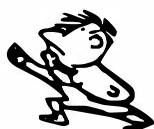
PITIRCIK

PITIRCIK FUTBOLCU

3

İçindekiler

Gazete Çıkarıyoruz

Teneffüste Dırdır bize teyzesinin armağanını gösterdi: bir dizgi-baskı makinesi. İçi lastik harflerle dolu bir kutu. Harfleri, annemin kaşlarını çekmek için kullandığı bir cımbızla tutuyorsunuz, istediğiniz her sözcüğü yazabiliyorsunuz. Sonra onları postanelerdeki gibi mürekkepli ıstampaya, oradan da bir kâğıdın üstüne bastırıyorsunuz, basılı sözcükler çıkıyor karşınıza, tıpkı babamın okuduğu gazetedeki gibi. Hani babam hep kıyameti koparır, annem entarilerin, reklamların ve yemek tariflerinin bulunduğu sayfaları yırtıyor diye. Dırdır'ın dizgi-baskı makinesi çok hoş şey canım.

Dırdır, o harflerle evde yaptığını gösterdi bize. Cebinden üç sayfa çıkardı, hepsinin üstünde bir sürü "Dırdır" yazılıydı.

"Dolmakalemle yazıldığında o kadar güzel olmuyor," dedi Dırdır.

Haklıydı.

"Hey çocuklar," dedi Sırım. "Bir gazete çıkarsak?"

Bu çok parlak bir buluştu.

Hepimiz, "Olur," dedik. Çarpım bile. Aslında o, öğretmenin kuzusudur, genellikle teneffüslerde bizimle oynamaz, derslerini gözden geçirir. Deli bu Çarpım!

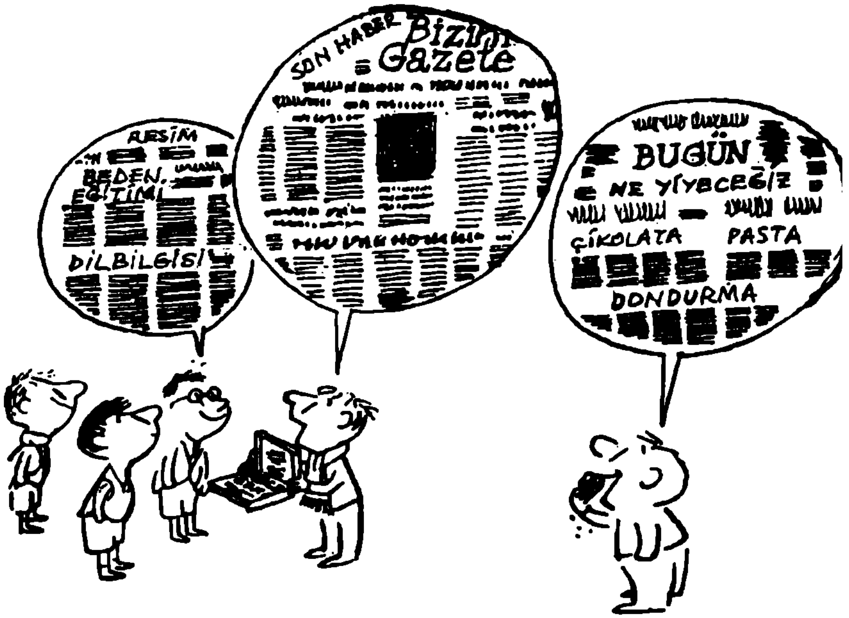
"Gazetenin adı ne olacak?" diye sordum.

Bu konuda hiç anlaşamadık. Kimileri "Dehşet Gazete", kimileri "Zengin", kimileri "Görkemli", kimileri "Korkusuz" olmasını istiyordu. "Dırdır" olsun diyordu Dırdır. Lüplüp bunun aptal bir ad olduğunu, gazetenin "Nefis Tat" olmasını yeğlediğini söyledi, çünkü bu, evinin yanındaki bakkal dükkânının adıydı. Biz de gazeteye ad seçmeyi daha sonraya bıraktık.

"Gazeteye ne basacağız?" diye sordu Dalgacı.

"Gerçek gazetelere basılan şeyleri," dedi Gümüş. "Bir sürü haber, fotoğraf, resim, hırsızlı ve bir sürü cesetli öyküler, borsa sonuçları."

Biz borsanın ne demek olduğunu bilmiyorduk. Gümüş, borsa sonuçlarının ufacık sayılar olduğunu ve babasının en çok onlarla ilgilendiğini söyledi. Gümüş'ün her dediğine inanılmaz, çok palavracıdır, hep uydurmasyon şeyler anlatır.

"Fotoğraf basamam," dedi Dırdır. "Benim makinemde yalnızca harfler var."

"Ama resim çizebiliriz," dedim. "Ben şato, şatolara saldıran insanlar, bomba atan uçaklar çizebilirim."

"Ben, Fransa'nın her bölgesinin haritasını çizmesini biliyorum," dedi Çarpım.

"Ben annemin saçlarında bigudilerle resmini yapmasını biliyorum," dedi Dalgacı. "Ama annem onu yırttı. Oysa babam, resmi görünce çok gülmüştü."

"Bütün bunlar iyi güzel de, o pis resimlerinizi her yere koyarsak, gazetede ilginç şeyler basmak için hiç yer kalmayacak," dedi Dırdır.

Ben Dırdır'a bir tokat yemek isteyip istemediğini sordum, ama Tıngır, Dırdır'ın haklı olduğunu, kendisinin bahar üstüne çok güzel bir yazısı olduğunu, öğretmenin bu yazıya beş verdiğini, içinde de çiçeklerden ve cik cik eden kuşlardan söz edildiğini söyledi.

"Senin cik cik'lerini basmak için mi harcayacağız harfleri?" diye sordu Sırım.

Bunun üzerine dövüşmeye koyuldular.

"Ben, bir sürü problem yazarım, okurlardan sonuçlarını yollamalarını isteriz, onlara not atarız," dedi Çarpım.

Hepimiz gülmeye koyulduk. Çarpım ağlamaya başladı. Çok kötü olduğumuzu, onunla hep alay ettiğimizi, bizi öğretmenine şikâyet edeceğini, hepimizin cezalandırılacağını ve oh olsun işte, bir daha hiç ağzını açmayacağını söyledi.

Tıngır'la Sırım'ın dövüşmesiyle Çarpım'ın ağlamasından birbirimizi duyamıyorduk.

"Gazete basılınca ne yapacağız?" dedi Toraman.

"Soruya bak," dedi Dırdır. "Satacağız. Gazeteler bunun için basılır. Onları satacağız, çok zengin olacağız ve kendimize bir sürü şey alabileceğiz."

"Kime satacağız?" diye sordum.

"Sokaktan geçen insanlara," dedi Lüplüp. "Koşacağız, 'Son baskı!' diye bağıracağız, herkes de para verecek."

"Ama bir tek gazetemiz olacak," dedi Dalgacı. "Bir sürü para kazanamayacağız."

"Ben de gazeteyi çok pahalıya satarım," dedi Lüplüp.

"Neden sen satacakmışsın? Onu ben satacağım," dedi Dalgacı. "Bir kere senin parmakların hep yağlıdır, gazeteyi lekeleyeceksin, sonra kimse onu satın almak istemeyecek."

"Parmaklarım yağlı mı, değil mi şimdi görürsün," dedi Lüplüp ve ellerini Dalgacı'nın yüzüne yapıştırdı.

Ben çok şaşırdım. Çünkü genellikle Lüplüp, teneffüste dövüşmekten hoşlanmaz. Dövüşürse yemek yiyemez çünkü. Ama bu kez tepesi iyice atmıştı. Sırım ile Tıngır, biraz çekilip Dalgacı'yla Lüplüp'e yer açtılar, dövüşebilsinler diye.

Lüplüp'ün elleri gerçekten yağlıdır. El sıkıştığınızda kayıverir eliniz.

"Tamam," dedi Dırdır. "Gazetenin müdürü ben oluyorum."

"Ya! Nedenmiş efendim?" dedi Toraman.

"Bu baskı aleti benim de ondan," dedi Dırdır.

"Bir dakika!" diye bağırdı Sırım. "Gazete çıkarma düşüncesi benden çıktı, yöneticisi de benim."

"Beni yüzüstü bırakıyorsun. Dövüşüyorduk ya! Sen iyi bir arkadaş değilsin!" dedi Tıngır.

"Sana dersini vermiştim," dedi burnu kanayan Sırım.

"Güldürme beni," dedi bacakları çiziklerle dolu olan Tıngır.

Bunun üzerine, dövüşen Lüplüp'le Dalgacı'nın yanında onlar da dövüşmeye başladılar.

"Söyle bakiiim, ellerim yağlı mı?" diye bağırıyordu Lüplüp.

"Yağlı işte! Yağlı, yağlı, yağlı!" diye bağırıyordu Dalgacı.

"Burnunun ortasına bir yumruk yemek istemiyorsan Dırdır, gazetenin müdürü olduğumu kabul et!" dedi Toraman.

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Dırdır.

Gerçekten korkuyor gibiydi. Çünkü konuşurken gerisin geri gidiyordu.

Toraman onu itti, bütün harfler yere düştü.

Dırdır kıpkırmızı oldu, Toraman'ın üstüne atıldı.

Ben harfleri toplamayı denedim, ama Dırdır elimin üstüne bastı.

Ben de, Toraman bana biraz yer bırakınca, Dırdır'a bir tokat attım.

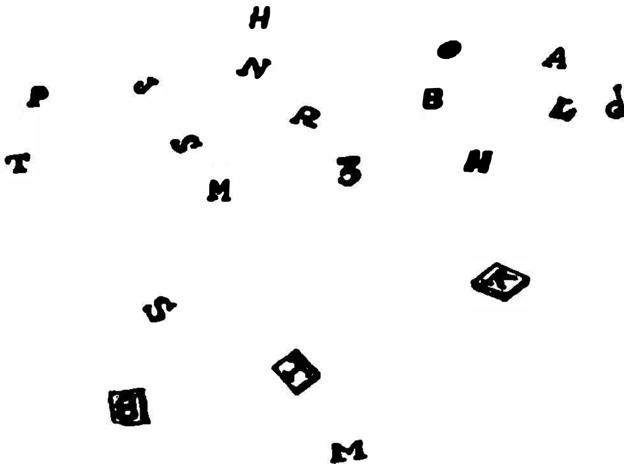
Sonra Karagöz geldi bizi ayırmak için.

Sonrası hiç komik olmadı, çünkü basım aletini elimizden aldı, hepimizin birer ufak serseri olduğunu söyledi, bize cezalar dağıttı, zili çalmaya gitti. Sonra da Çarpım'ı revire götürdü. Çünkü Çarpım fenalaşmıştı. Başını kaşıyacak zamanı yoktu Karagöz'ün.

Gazeteyi çıkaramıyoruz. Karagöz, yaz tatilinden önce harfleri bize geri vermek istemiyor. Olsun, zaten gazetede anlatacak hiçbir şey bulamayacaktık.

Bizim okulda hiçbir zaman hiçbir şey olmaz.

Bir Vazo Kırıldı

Evde uslu uslu top oynuyordum, birden "patt!" salondaki pembe vazoyu kırdım. Annem hemen koştu, ben de ağlamaya koyuldum.

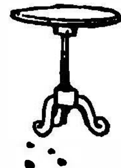
"Pıtırcık!" dedi annem, "Evin içinde top oynamak yasak, biliyorsun. Bak ne yaptın: Salondaki pembe vazoyu kırdın! Baban bu vazoya çok önem verirdi. Geldiğinde, kırdığını söylersin. Sana güzel bir ceza versin de aklın başına gelsin."

Annem, halının üstündeki vazo parçalarını topladı, mutfağa gitti. Ben ağlamamı sürdürdüm. Çünkü babam gelince bu vazo sorunu başıma iş açacak.

Babam işten geldi, koltuğuna oturdu, gazetesini açtı, okumaya başladı.

Annem beni mutfağa çağırdı.

"Yaptığını babana söyledin mi?" diye sordu.

"Söylemek istemiyorum!" dedim ve bir güzel ağlamaya koyuldum.

"Ah Pıtırcık! Böyle şeylerden hoşlanmam, bilirsin. İnsan, yürekli olmalı hayatta. Artık sen koca bir çocuksun. Salona git ve babana her şeyi anlat."

Koca çocuk olduğumu söyledikleri her sefer başım belaya girer zaten, bıktım valla! Ama annemle şaka etmenin sırası olmadığı için salona gittim.

"Baba," dedim.

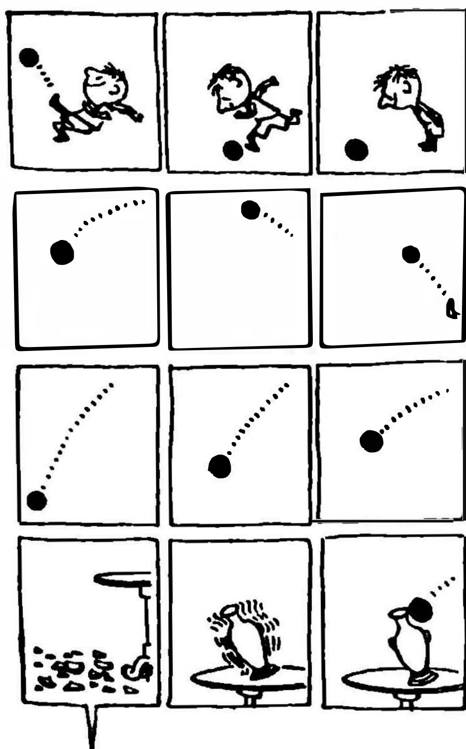
"Hmm?" dedi babam ve okumasını sürdürdü.

"Salondaki pembe vazoyu kırdım," dedim babama. Bir çırpıda söyleyiverdim bunu. Boğazımda da kocaman bir düğüm vardı.

"Hmm?" dedi babam. "Aferin canım, hadi git oyna."

Ben, pek keyifli, mutfağa döndüm.

Annem, "Babanla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet anne," dedim.

"Ne dedi peki?"

"Aferin canım, hadi git oyna, dedi."

Bu, annemin hiç hoşuna gitmedi.

"Vay canına!" dedi ve salona gitti.

"Demek çocuğu böyle eğitiyorsun!" dedi annem.

Babam başını gazetesinden kaldırdı. Çok şaşırmış bir hali vardı.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Çok rica edeceğim, saf numarası yapma bana," dedi annem. "Tabii, disiplinle ben uğraşayım, sen de rahat rahat gazeteni oku, değil mi?"

"Evet," dedi babam. "Rahat rahat bir gazete okumayı çok isterdim, ama sanırım bu evde olanaksız bu!"

"Tabiiii! Beyefendi keyif sürmek istiyor! Terlikleri, gazetesi... Bütün pis işleri de ben yapayım ha? Sonra da oğlum serseri oldu diye gelip dert yanma!"

"Yahu ne yapmamı istiyorsun?" diye bağırdı babam. "Kapıdan girer girmez çocuğu pataklayayım mı?"

"Sorumluluktan kaçıyorsun sen!" dedi annem. "Ailenle ilgilenmiyorsun."

"Bak sen! Hem deli gibi çalış didin, salt Pıtırcık ve karın sıkıntı çekmesin diye patronunun o berbat huylarına katlan..."

"Oğlanın yanında paradan söz etmemeni kaç kez söyledim sana!" dedi annem.

"Bu evde çıldırtacaklar beni!" diye bağırdı babam. "Ama bu böyle sürmeyecek! Sürmeyecek diyorum!"

"Annem bana söylemişti zaten," dedi annem. "Onu dinlemeliydim!"

"Annen! Evet! Ben de nasıl oldu da daha annenden söz etmedin diye merak ediyordum."

"Annemi rahat bırak!" dedi annem, bağırarak. "Annemden söz etmene izin veremem!"

"Ama, ben de..." dedi babam ve kapının zili duyuldu.

Gelen, komşumuz Bay Sivrikulak'tı.

"Biraz dama oynar mıyız, diye geldim," dedi.

"Çok iyi ettiniz, Bay Sivrikulak," dedi annem. "Yargıcımız olacaksınız. Bir babanın, çocuğunun eğitiminde rol oynaması gerekmiyor mu sizce?"

"O ne bilir? Çocuğu yok ki!" dedi babam.

"Bu bir neden değil," dedi annem. "Dişçilerin dişleri hiç ağrımaz, ama bu dişçi olmalarını engellemez!"

"Dişçilerin dişlerinin ağrımadığını da nereden çıkardın?" dedi babam. "Güldürme beni!" Ve gülmeye koyuldu.

"Görüyorsunuz, görüyorsunuz, Bay Sivrikulak. Benimle alay ediyor!" diye bağırdı annem. "Oğluyla ilgileneceğine şakalar yapıyor! Siz ne dersiniz Bay Sivrikulak?"

"Bizim dama oyunu yattı sanırım. Ben gidiyorum."

"Hayır efendim," dedi annem. "İşimize burnunuzu soktunuz bir kere, sonuna kadar kalacaksınız!"

"Hayır efendim," dedi babam. "Kimse bu sersemi çağırmadı buraya. Evine dönsün!"

"Dinleyin..." dedi Bay Sivrikulak.

"Of," dedi annem, "hepiniz erkek değil misiniz? Nasıl da destekliyorsunuz birbirinizi. Hadi bakalım, komşuların kapılarını dinleyeceğinize evinize dönseniz daha iyi olur."

"Biz de başka bir gün dama oynarız," dedi Bay Sivrikulak. "İyi akşamlar. Hoşça kal Pıtırcık!"

Bay Sivrikulak gitti.

Ben, annemle babamın kavga etmelerinden hiç hoşlanmam, ama barışmalarına bayılırım. Bu kez de tabii aynı numarayı seyrettik. Annem ağlamaya koyuldu, o zaman babamın canı çok sıkıldı.

"Hadi, hadi, hadi..." dedi. Ondan sonracığıma annemi öptü. "Ayının biriyim ben," dedi.

Annem, kendisinin haksız olduğunu söyledi.

Babam, "Yok, hayır..." dedi, asıl kendisinin haksız olduğunu söyledi.

Gülmeye başladılar. Öpüştüler. Beni de öptüler. Bütün bunların aslında şaka olduğunu söylediler ve annem patates kızartacağını söyledi.

Yemek çok hoştu, herkesin ağzı kulaklarındaydı. Sonra babam, "Biliyor musun canım, Bay Sivrikulak'a biraz haksızlık ettik. Telefon edip çağıracağım. Biraz dama oynarız," dedi.

Geldiğinde Bay Sivrikulak'ın içi pek rahat değildi.

"Yeniden kavga etmeye başlamazsınız inşallah," dedi.

Ama annemle babam gülüşmeye başladılar, Bay Sivrikulak'ın kollarına girip onu salona götürdüler. Babam damayı ufak masanın üstüne yerleştirdi. Annem kahveyi getirdi, bana da bir şeker verdi.

Sonra babam başını kaldırdı, çok şaşırmış bir yüzle, "Yahu salondaki pembe vazo nerede?" dedi.

Okulda Cümbüş

"Yalancısın!" dedim.

"Neymişim, neymişim?" dedi Gümüş.

"Yalancısın!" diye yineledim.

"Öyle mi?" dedi.

"Evet," dedim.

Ve zil çaldı, teneffüs bitti.

"Peki, gelecek teneffüste dövüşüyoruz," dedi Gümüş, sıraya girerken.

"Oldu," dedim Gümüş'e.

Çünkü ben bu konuda hiç şakaya gelmem. İyi valla.

"Susalım lütfen!" diye bağırdı Karagöz.

Karagöz gözetmenimizdir; o da hiç şakaya gelmez.

Teneffüsten sonra coğrafya dersi vardı. Yanımda oturan Lüplüp, tenef-

füste ben Gümüş'le dövüşürken, ceketimi tutacağını ve aman, televizyondaki boksörler gibi Gümüş'ün çenesine vurmamı söyledi.

"Hayır," dedi arkamızda oturan Toraman, "burnuna vursun. Bir burnuna vurdun mu, küüt, işi bitiktir."

"Saçmalıyorsun," dedi Toraman'ın yanında oturan Sırım. "Gümüş en çok tokatlardan korkar."

"Hıyar, birbirini tokatlayan çok mu boksör gördün sen?" diye sordu Dırdır ve ne olup bittiğini öğrenmek isteyen, oturduğu yerden de her şeyi duyamayan Tıngır'a bir ufak mektup yolladı.

Aksi gibi mektup yanlışlıkla Çarpım'a gitti. Çarpım öğretmenin kuzusudur, bu yüzden parmağını kaldırdı.

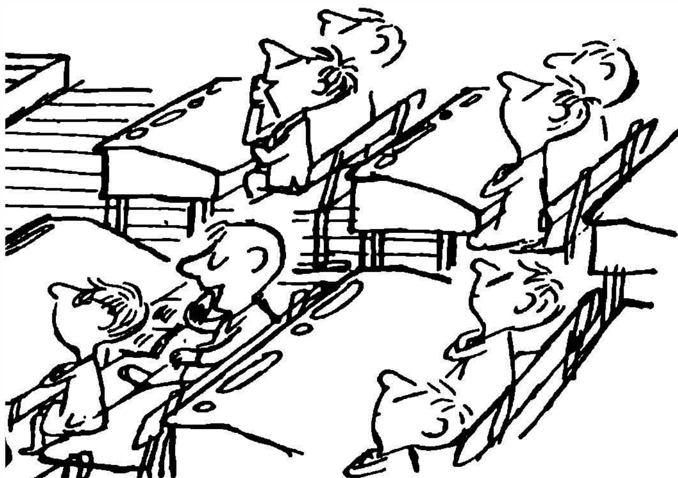
"Öğretmenim, bir mektup aldım."

Öğretmen, gözlerini fal taşı gibi açtı. Çarpım'a mektubu hemen getirmesini söyledi.

Çarpım da büyük bir kurumla mektubu öğretmene götürdü.

Öğretmen, kâğıdı okudu.

"İki arkadaşınızın teneffüste dövüşeceğini okuyorum burada. Bu arkadaşların kimler olduğunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Ama şimdiden söylüyorum, teneffüsten sonra gözetmeninizden bilgi

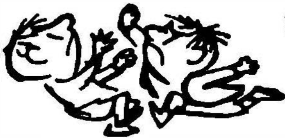

alacağım, suçlular fena cezalandırılacak. Lüplüp, tahtaya."

Lüplüp tahtada, ırmaklar üstüne sorguya çekildi. Hiç de başarılı olamadı. Çünkü bir tek, kıvrımlı Seine Nehri'yle, geçen yaz kıyısına gittiği Nive Irmağı'nı biliyordu ırmak olarak.

Bütün arkadaşlar sabırsızlıkla teneffüsü bekliyorlar, aralarında tartışıyorlardı. Öyle ki, sonunda öğretmen cetveliyle masanın üstüne vurmak zorunda kaldı. O sırada uyuklayan Dalgacı, öğretmenin kendisi için masaya vurduğunu sandı ve köşeye tek ayak üstünde durmaya gitti. Benim bayağı canım sıkılıyordu. Çünkü öğretmen beni cezalandırırsa, evde gürültü kopacak, ondan sonracığıma bu akşam çikolatalı tatlı da yatacaktı. Hem sonra kim bilir, belki öğretmen beni kovacaktı, bu da korkunç olurdu işte. O zaman annem kim bilir nasıl üzülecekti. Babam, benim yaşımdayken arkadaşlarına hep örnek olduğunu, benim için bin türlü özveride bulunmanın hiçbir işe yaramadığını ve bir daha kolay kolay sinemaya gitmeyeceğimi söyleyecekti. Boğazıma kocaman bir düğüm takıldı, Gümüş'e baktım. Onun da bir an önce aşağıya inmek ister gibi bir hali yoktu.

Oysa aşağıda bütün arkadaşlar bizi bekliyordu.

Dırdır, "Avlunun dibine gidelim. Orası daha rahattır," dedi.

Gümüş ve ben, öbürlerinin peşine takıldık. Sonra Dalgacı, Çarpım'a, "Hayır, sen gelemezsin. Sen muhbirlik ettin," dedi.

"Ben de görmek istiyorum," dedi Çarpım.

Göremezse, hemen Karagöz'e haber vermeye gideceğini, böylece kimsenin "oh olsun işte" dövüşemeyeceğini söyledi.

"Peki, bırakın gelsin," dedi Sırım. "Nasıl olsa Gümüş ve Pıtırcık cezalandırılacak. Çarpım öğretmene ha daha önce söylemiş, ha daha sonra, hiçbir şey fark etmez."

"Cezalandırılacakmışız. Hıh!" dedi Gümüş. "Dövüşürsek cezalandırılacağız. Son kez soruyorum Pıtırcık, söylediklerini geri alıyor musun?"

"Hiç de geri almıyor. İyi be!" diye bağırdı Lüplüp.

"İyi be!" dedi Dırdır.

"Peki. Ben hakem oluyorum," dedi Toraman.

"Hakem mi? Güldürme beni," dedi Sırım. "Neden sen hakem oluyormuşsun bir kere?"

"Çabuk olalım. Bunun için kavga etmeyin, teneffüs bitecek," dedi Tıngır.

"Özür dilerim ama," dedi Gümüş, "hakem, son derece önemlidir. İyi bir hakemim olmazsa ben dövüşmem."

"Tabii, Gümüş haklı," dedim.

"Peki, peki," dedi Sırım. "Ben hakem olurum."

Bu Toraman'ın hiç hoşuna gitmedi. Sırım'a, hiç bokstan anlamadığını, hâlâ boksörlerin tokatlaştığını sandığını söyledi.

"Benim tokatlarım, senin yumrukların kadar etkilidir," dedi Sırım.

Ve şraakk, Toraman'ın suratına bir tokat yapıştırdı.

Toraman pek öfkelendi. Ben onu hiç böyle görmemiştim. Sırım'la dövüşmeye başladı. Sırım'ın burnuna bir yumruk indirmek istiyordu ama, Sırım rahat durmuyordu. Bu da Toraman'ı daha çok öfkelendiriyordu. Sırım'ın iyi bir arkadaş olmadığını söylüyordu Toraman.

"Yeter! Yeter! Birazdan zil çalacak!" diye bağırıyordu Lüplüp.

"Sen sus şişko!" dedi Dırdır.

Lüplüp bana sandviçini tutmamı söyledi ve Dırdır'la dövüşmeye koyuldu. Çok şaşırdım, çünkü Lüplüp genellikle dövüşmeyi sevmez, hele sandviç yediği zamanlar. Ama annesi ona zayıflatıcı ilaçlar içirmeye başladığından beri Lüplüp kendisine şişko denilmesinden hoşlanmıyor.

Ben Lüplüp'le Dırdır'a bakıyordum, bu yüzden Tıngır'ın neden Dalgacı'ya bir tekme attığını anlayamadım. Sanırım, dün Dalgacı, Tıngır'ın bir sürü misketini kazandı diyeydi bu.

Kısaca, arkadaşlar çok esaslı dövüşüyordu, kı-

yaktı doğrusu. Ben Lüplüp'ün sandviçini yemeye koyuldum, bir parçasını da Gümüş'e verdim.

Sonra Karagöz geldi, herkesi ayırdı. Bunun bir kepazelik olduğunu, şimdi cezamızı göreceğimizi söyledi. Sonra da gitti zili çaldı.

"Demiştim ben," dedi Lüplüp. "İşte sonunda Pıtırcık'la Gümüş dövüşemedi."

Karagöz olanları anlatınca, öğretmen çok kızdı, herkesi cezalandırdı. Çarpım, Gümüş ve ben hariç. Öteki yabanılların bizi kendilerine örnek almaları gerektiğini söyledi.

"Hadi yine şansın yaver gitti de zil çaldı," dedi bana Gümüş. "Yoksa ben dövüşmek için can atıyordum."

"Güldürme beni, yalancı!" dedim.

"Neymişim, neymişim?" dedi Gümüş.

"Yalancısın!" diye yineledim.

"Peki, gelecek teneffüste dövüşüyoruz," dedi Gümüş.

"Oldu," dedim.

Çünkü ben bu konuda hiç şakaya gelemem, iyi valla!

Kurbağa Yavrusu

Lüplüp, Toraman, Sırım, Dalgacı ve öbür arkadaşlarla, balığa çıkmaya karar verdik.

Sık sık oynamaya gittiğimiz bir park var, parkta da kıyak bir göl var. Gölün içinde iribaşlar var. İribaşlar, zamanla büyüyen, büyüyünce de kurbağa olan küçük hayvancıklardır, bunu okulda öğrettiler. Dalgacı bilmiyordu. Çünkü kendisi pek ders dinlemez. Ama biz ona anlattık.

Evden boş bir reçel kavanozu aldım. Parka gittim. Bekçinin beni görmemesine dikkat ettim. Park bekçisinin kalın bir bıyığı, bir sopası, Sırım'ın polis babasınınki gibi bir düdüğü var.

Bekçi bizi sık sık azarlar. Çünkü park yasaklarla doludur: Çimenlerin üstünde yürümek yasaktır, ağaçlara tırmanmak yasaktır, çiçek koparmak, bisiklete binmek, futbol oyna-

mak, yere kâğıt atmak yasaktır, dövüşmek yasaktır. Yine de biz çok eğleniriz.

Toraman, Sırım ve Dalgacı, kavanozlarıyla gölün başındaydılar. Lüplüp herkesten sonra geldi, boş kavanoz bulamadığını, kavanozlardan birini boşaltmak zorunda kaldığını söyledi. Ağzının kenarında hâlâ reçel vardı. Keyfi de yerindeydi. Bekçi de görünürlerde yoktu. Hemen işe koyulduk.

İribaşları tutmak çok zor şey! Gölün kıyısına yüzükoyun yatmak, kavanozu suya daldırmak, kıpır kıpır olan, canları hiç de kavanozlara girmek istemeyen iribaşları yakalamak gerek.

İlk iribaşı Dalgacı yakaladı. Yaptığından pek hoşnuttu. Çünkü, hiçbir konuda birinci olmaya alışık değildir.

Sonunda hepimizin birer iribaşı oldu. Aslında Lüplüp hiç tutamadı, ama Sırım, kavanozundaki iki iribaştan birini, minik olanını Lüplüp'e verdi.

"Bu iribaşlarla ne yapacağız?" diye sordu Dalgacı.

"Eve götüreceğiz," dedi Sırım. "Büyümelerini, kurbağa olmalarını bekleyeceğiz. Ondan sonracığıma yarışlar düzenleyeceğiz. Ne gırgır olacak!"

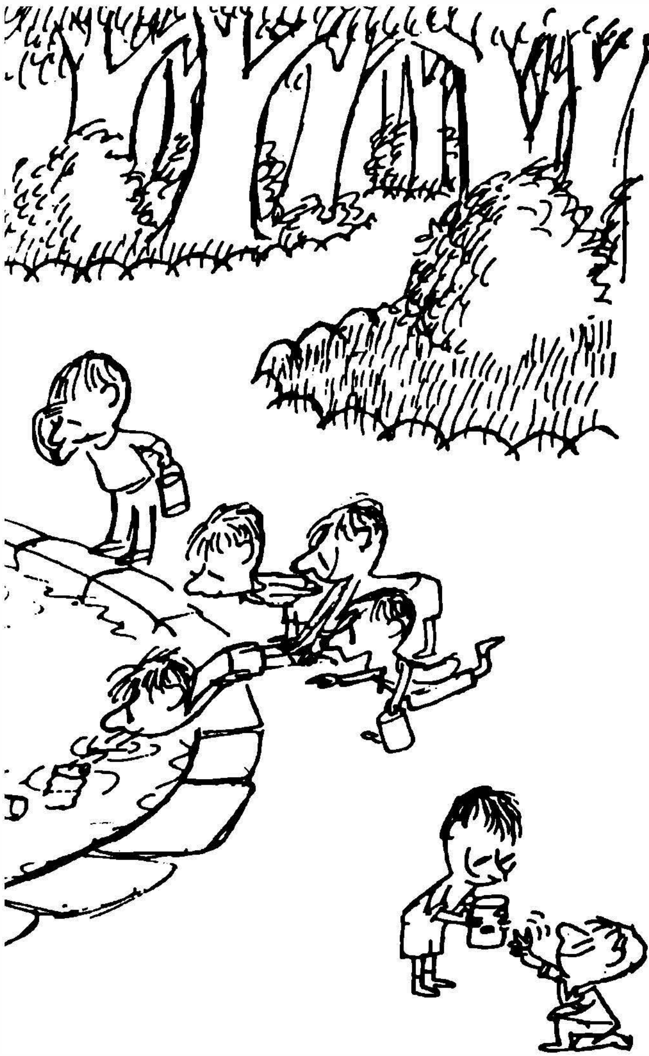
"Hem," dedi Lüplüp, "kurbağa bacakları çok çok lezzetli olur."

Lüplüp, dilini dudaklarının üstünde gezdirerek iribaşına baktı.

Sonra da koşmaya koyulduk. Çünkü parkın bekçisi geliyordu.

Sokakta yürürken, kavanozun içindeki iribaşımı izliyordum. Çok hoştu. Hiç yerinde durmuyordu. Müthiş bir kurbağa olacağına, bütün yarışları kaza-

nacağına güvenim tamdı. Adını King koymaya karar verdim. Cumartesi, televizyonda gördüğüm kovboy filmindeki beyaz atın adı da King'di. Çok hızlı koşan, kovboyu bir ıslık çaldığında hemen yanına gelen bir attı. Ben de bir sürü numaralar öğreteceğim iribaşıma.

Büyüyüp kurbağa olduğu zaman, her ıslık çalışımda yanıma gelecek.

Eve girdiğimde annem yüzüme baktı, çığlıklar atmaya koyuldu, "Şu haline bak! Sırılsıklam olmuşsun! Üstün başın çamur içinde. Yine ne yaptın?" dedi.

Gerçekten de pek temiz sayılmazdım. Özellikle elimi suya daldırırken gömleğimin kolunu katlamayı unuttuğum için.

"Bu kavanoz da nesi? Kavanozun içinde ne var?" diye sordu annem.

"King!" dedim anneme, iribaşımı göstererek. "İleride kurbağa olacak, ondan sonracığıma her ıslık çalışımda koşacak, sonracığıma bütün yarışları kazanacak."

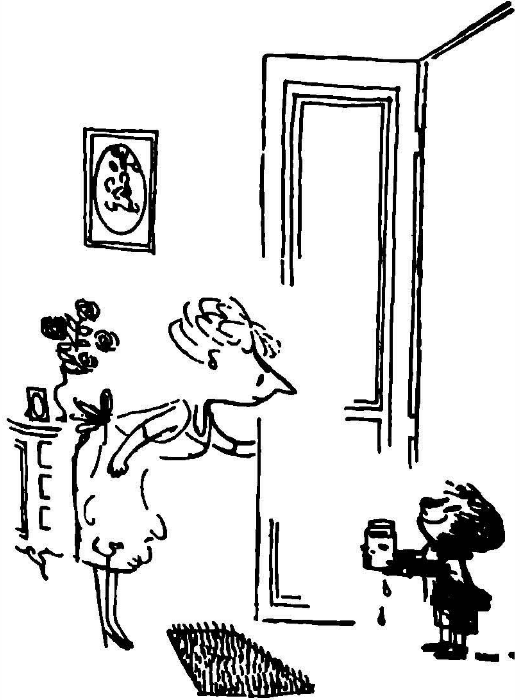
Annem burnunu buruşturdu.

"İğrenç!" diye bağırdı. "Bu pislikleri eve getirmemeni kaç kez söyledim sana?"

"Pislik değil ki. Çok temiz. Hep suyun içinde. Hem sonra ona bir sürü numaralar öğreteceğim," dedim.

"Hah, işte baban," dedi annem. "Bu işe bakalım o ne diyecek."

Babam, kavanozu görünce, "Aaa, bir iribaş," dedi. Koltuğuna oturdu. Gazetesini okumaya koyuldu.

Annem çok öfkelendi.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sordu babama. "Bu çocuğun, bulduğu bütün pis hayvanları eve getirmesini istemiyorum."

"Pöh! Bir iribaş, insanı pek rahatsız etmez," dedi babam.

"Çok güzel," dedi annem, "çok güzel. Benim söylediklerimin hiçbir önemi yok demek. Madem öyle, bir daha ağzımı açmıyorum. Ama haberiniz olsun: Ya iribaş ya ben!"

Annem mutfağa girdi.

Babam içini çekti. Gazetesini katladı.

"Sanırım başka çaremiz yok Pıtırcık," dedi. "Bu hayvandan kurtulmamız gerekiyor."

Ben ağlamaya koyuldum, King'e bir kötülük gel-

mesini istemediğimi, onunla çok iyi dost olduğumuzu söyledim.

Babam beni kucakladı:

"Dinle beni delikanlı," dedi. "Bu iribaşın da bir annesi olduğunu biliyorsun değil mi? Kurbağa anne, çocuğunu yitirdiği için şimdi çok üzülüyordur. Seni bir kavanozun içinde götürseler, annen hiç hoşnut kalır mı? Kurbağalar için de aynı şey. Şimdi ne yapacağız, biliyor musun? Gidip iribaşı aldığın yere bırakacağız. Her pazar, onu ziyaret edersin. Dönüşte de sana bir kutu çikolata alacağım."

Ben biraz düşündüm, sonra, "Peki, olur," dedim.

Babam mutfağa girdi, anneme gülerek, kurbağayı değil, kendisini seçtiğimizi söyledi.

Annem de güldü, beni de öptü, akşam için bir pasta yapacağını söyledi. Eh böylece, biraz avutulmuş oldum.

Parka girdiğimizde, kavanozu taşıyan babamı gölün kıyısına götürdüm.

"Burası," dedim.

King'le vedalaştık.

Sonra babam kavanozu göle boşalttı.

Tam gitmeye hazırlanıyorduk, bir ağacın arkasından parkın bekçisi çıktı. Fal taşı gibi açmıştı gözlerini.

"Siz mi çıldırdınız, yoksa ben mi deliriyorum, bilmem, ama bugün kavanozu bu göle boşaltmaya gelen, biri polis olmak üzere, yedinci adamsınız."

Fotoğraf Makinesi

Tam evden çıkıyordum, postacı bana anneannemden bir paket getirdi; içinden bir fotoğraf makinesi çıktı! Benim anneannem, dünyanın en hoş kadınıdır!

"Şu annenin de ne garip işleri var. Bir çocuğa böyle armağan alınır mı?" dedi babam, anneme.

Annem bozuldu. Anneannemin zaten babama bir türlü yaranamadığını, çocuğun yanında böyle konuşmaması gerektiğini, fotoğraf makinesini armağan olarak çok beğendiğini söyledi.

"Makinemi okula götürebilir miyim?" diye sordum.

Annem, "Olur, ama dikkat et, öğretmen görmesin," dedi.

Babam omuz silkti. Ondan sonracığıma, makineden çıkan kâğıttaki açık-

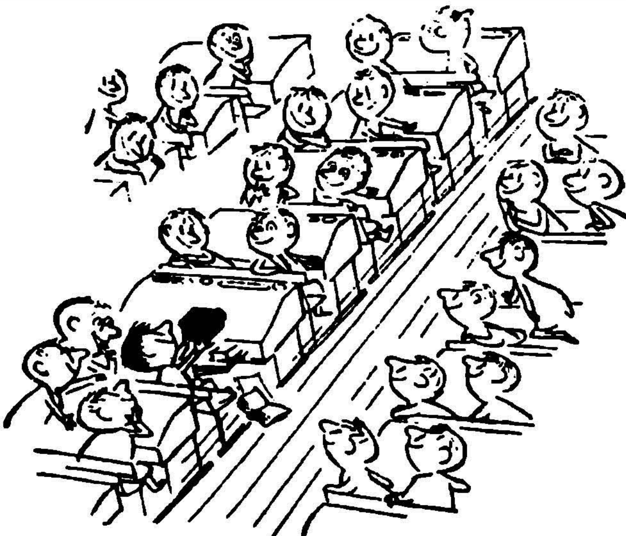
lamaları okudu bana; nasıl fotoğraf çekildiğini öğretti. Çok kolaymış canım!

Derste, yanımda oturan Lüplüp'e makinemi gösterdim, "Teneffüste bir sürü fotoğraf çekeceğiz," dedim.

Lüplüp döndü, hemen bunu arkamızda oturan Toraman'la Sırım'a yetiştirdi. Onlar, haberi Gümüş'e uçurdular, Gümüş, Dırdır'a ufak bir mektup yolladı. Dırdır, mektubu Tıngır'a geçirdi. Tıngır, Dalgacı'yı uyandırdı ve öğretmen, "Pıtırcık, söylediklerimi yineler misin, lütfen..." dedi.

Ben ayağa kalktım, ondan sonracığıma, ağlamaya başladım. Öğretmenin neden söz ettiğini bilmiyordum, çünkü o konuşurken, ben makinenin ufak penceresinden Lüplüp'ü izlemekteydim.

"Sıranızın altında ne gizliyorsunuz öyle?" diye sordu öğretmen.

Sizli bizli konuşmaya başladı mı, tepesi iyice attı demekti. Ağlamayı sürdürdüm.

Öğretmen geldi, makineyi gördü, onu elimden aldı, bana bir sıfır atacağını söyledi.

"Şiştik," dedi Lüplüp.

Öğretmen, ona da bir sıfır atacağını ve derslerde öteberi tıkınmaktan artık vazgeçmesi gerektiğini söyledi.

Ben güldüm. Ne yani, yalan mı, Lüplüp'ün yemesi de hiç bitmez.

Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olan Çarpım, "Ben, söylediklerinizi yineleyebilirim öğretmenim," dedi.

Böylece dersimizi sürdürdük.

Zil çalınca, öğretmen beni yanına çağırdı. Herkes çıktıktan sonra, "Seni üzmek istemem Pıtırcık," dedi. "Bu makinenin çok güzel bir armağan olduğunu biliyorum. Uslu duracağına, bir daha derslerde oynamayacağına, çok çalışkan bir çocuk olacağına söz verirsen, sıfırı silip fotoğraf makineni geri veririm."

Ben hemen bol bol söz verdim, öğretmen de fotoğraf makinemi geri verdi. Gidip arkadaşlarımla oynamamı söyledi.

Açıkçası, bizim öğretmen çok esaslı bir kadındır.

Aşağıya indiğimde, arkadaşlar çevreme toplandı.

"Gelebileceğini düşünmüyorduk," dedi, tereyağlı bir sandviç yiyen Lüplüp.

"Aa, makineni geri vermiş," dedi Tıngır.

"Evet, resimlerinizi çekeceğim. Hadi poz verin," dedim.

Arkadaşlar, hemen önüme toplandılar. Çarpım bile geldi.

Açıklamalarda, aksi gibi, dört adım geri gidin deniyordu; benimse bacaklarım daha çok kısadır. Dırdır'dan rica ettim, adımları benim için o attı. Onun upuzun bacakları, kir pas içinde kocaman dizkapakları var. Makinenin küçük penceresinden baktım, hepsi orada mı diye. Toraman'ın başını göremedim. Kendisi çok uzun boyludur. Lüplüp'ün de yarısı sağa taşıyordu. Ne yazık ki, yüzünü de sandviçi kapatıyordu. Ama n'apalım, yemeden iki dakikacık durmaya bir türlü yanaşmadı Lüplüp. Hepsi gülümsedi. Çıtt! Resmi çektim. Müthiş bir resim olacak!

"Makinen çok kıyak," dedi Toraman.

"Pöh! Babam bana daha güzel bir tane aldı. Hem de flaşlı!" dedi Gümüş.

Herkes güldü. Bu Gümüş de bazen amma atıyor ha!

"Flaş ne peki?" diye sordum.

"Ufak bir lamba. Havai fişekler gibi 'tiüüü!' diye bir ses çıkarır, karanlıkta, istediğin fotoğrafı çekebilirsin," dedi Gümüş.

"Yalancının tekisin," dedim.

"Şimdi sana bir tokat atarsam, görürsün," dedi Gümüş.

"İstersen, fotoğraf makineni tutarım," dedi Lüplüp.

Makineyi Lüplüp'e verdim. Çok dikkat etmesini söyledim. Yağlı ellerinden makine kayar diye korkuyordum. Dövüşmeye başladık.

Tam o sırada Karagöz koşarak geldi, bizi ayırdı.

"Ne oldu yine?" diye sordu.

"Pıtırcık, fotoğraf makinesinin gece fişeği yok diye Gümüş'le dövüşüyor," dedi Lüplüp.

"Ağzın doluyken konuşma. Fotoğraf makinesi de nereden çıktı?" dedi Karagöz.

Lüplüp, makineyi uzattı.

"Şeytan diyor ki: Al bu makineyi müdüre götür," dedi Karagöz.

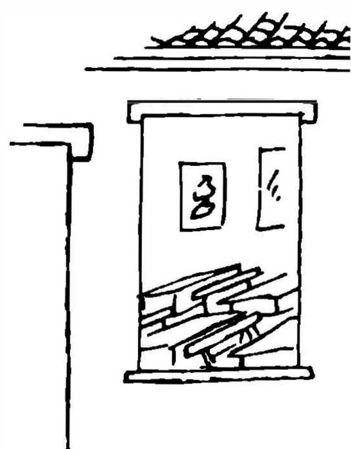
"Ne olur yapmayın efendim! Ne olur yapmayın!" diye bağırdım.

"Peki, bu kez bağışladım. Ama gözümün içine bakın. Artık yaramazlık etmek, dövüşmek yok, anlaşıldı mı?"

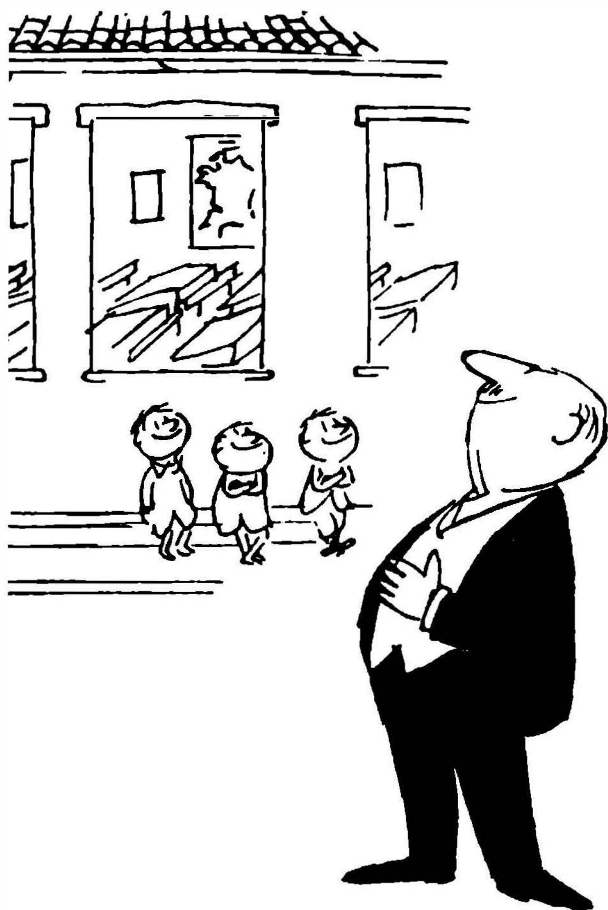
Ben, anlaşıldığını ve bir resmini çekmek istediğimi söyledim.

Karagöz çok şaşırdı, "Benim resmimi mi çekmek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet efendim," diye yanıtladım.

Karagöz gülümsedi. Gülümseyince de hep çok sevimli olur.

"He heyt, he heyt, ama çabuk ol, gidip zili çalmalıyım," dedi.

Ondan sonracığıma Karagöz, hiç kıpırdamadan avlunun ortasında durdu. Bir elini cebine, öteki elini de karnının üstüne koydu. Bir ayağını öne doğru uzattı. Çok uzaklarda bir yere baktı.

Dırdır, yine benim için dört adım saydı. Ufak pencereden Karagöz'e baktım, çok gırgırdı. Çıtt, fotoğrafı çektim. Karagöz de zili çalmaya gitti.

Akşam evde, babam işten dönünce annemle birlikte resimlerini çekmek istediğimi söyledim.

"Ne olur Pıtırcık, çok yorgunum. Gözünü seveyim, bırak şu gazeteyi okuyayım biraz," dedi babam.

"Aşkolsun. Niçin kırıyorsun çocuğu? Bu resimler onun için çok değerli birer anı olacak ileride," dedi annem.

Babam derin derin içini çekti. Annemin yanına gitti.

Altı resim çektim ve film bitti.

Annem bana sarıldı, onun ufak fotoğrafçısı olduğumu söyledi.

Ertesi gün babam, filmi, kendi deyimiyle yıkatmaya götürdü. Resimleri görebilmek için birkaç gün beklemek zorunda kaldık. Ben müthiş sabırsızlanıyordum. Sonunda dün akşam, babam resimleri getirdi.

"Hiç fena değiller," dedi babam. "Özellikle okul arkadaşlarının ve şu bıyıklı şişkonun resimleri. Evde çektiklerin koyu çıkmış, ama en gırgırı da onlar."

Annem de geldi, babam resimleri anneme gösterip, "Eh, senin resimlerin pek bozuk çıkmış sayılmaz," dedi.

Kahkahayla gülüyordu babam.

Annem resimleri aldı, artık sofraya oturmamızı söyledi.

Annem neden birden düşüncesini değiştirdi, hiç anlayamadım. Şimdi, babamın haklı olduğunu, çocuklara böyle oyuncaklar vermemek gerektiğini söylüyor.

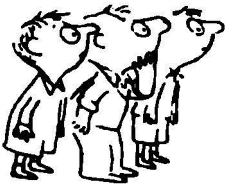
Makineyi de dolabın taa tepesine kaldırdı.

Futbol

Toraman, Gümüş, Lüplüp, Çarpım, Tıngır, Dalgacı, Dırdır ve Sırım'la o bizim boş arsadaydık.

Size daha önce arkadaşlarımdan çok söz ettim, ama boş arsadan söz ettiğimi hatırlamıyorum. Nefis bir yerdir o boş arsa. Orada, konserve kutuları, taşlar, kediler, kâğıt parçaları ve hatta bir de hurda otomobil vardır. Otomobilin tekerlekleri yoktur ama, biz onunla çok eğleniriz. "Vrum, vrum!" diye sesler çıkarırız, otobüsçülük, kamyonculuk oynarız, harikadır!

Ama bu kez arsaya otomobil oynamaya değil, futbol oynamaya gelmiştik.

Lüplüp'ün bir topu var, onu bize ödünç verir. Ama kaleci olmak koşuluyla. Çünkü Lüplüp koşmaktan hiç hoşlanmaz.

Çok zengin bir babası olan Gümüş, futbolcu giysileriyle gelmişti. Kırmızı-mavi-beyaz bir gömlek, kırmızı çizgili beyaz bir şort, kalın çoraplar, dizlikler ve altı kramponlu dehşet ayakkabılarla. Aslında dizlerini koruması gereken ötekilerdi, çünkü Gümüş, radyoda maç anlatan amcanın söylediği gibi sert bir oyuncudur. Özellikle ayakkabılarından ötürü.

Takımı nasıl kuracağımızı kararlaştırdık. Lüplüp kaleci, Toraman'la Çarpım geride oynayacaklardı. Toraman savunmadayken top hiç kaleye gidemez. Çünkü Toraman çok güçlü bir arkadaştır. Herkesin ondan ödü kopar. O da çok serttir!

Çarpım'ı, ortalıkta çok gezinmesin diye geriye koyduk. Hem sonra gözlüklü olduğu ve çok kolay ağladığı için kimse ona vurmaya pek cesaret edemez. Sırım, Dalgacı ve Tıngır ortada oynayacaklardı. Onlar, biz forvetlere topu geçireceklerdi. Yalnızca üç kişi forvet oynuyorduk, çünkü ne yazık ki kalabalık değiliz. Ama biz dehşetizdir. Aramızda Dırdır var, uzun bacakları ve kirli dizkapakları olan. Sonracığıma ben varım. Benim şutum dillere destandır. Kütt diye bir vurdum mu ortalık dumandır! Sonracığıma Gümüş ve ayakkabıları var.

Takımı kurduğumuz için çok hoşnuttuk.

"Başlıyor muyuz?" diye bağırdı Dırdır.

"Bir pas, bir pas!" diye bağırdı Tıngır.

Çok eğleniyorduk. Sonra Gümüş, "Hey çocuklar! Kime karşı oynuyoruz? Bir karşı takım gerek," dedi.

Doğruydu bu, Gümüş haklıydı. Topla ne kadar paslaşsak, kimseye gol atamadıktan sonra ne işe yarar futbol!

Ben, iki takıma ayrılmamızı önerdim.

Dalgacı, "Takımı ikiye bölmek mi? Asla!" dedi.

Kovboyculuk oynadığımız zaman da öyledir, kimse karşı taraf olmak istemez.

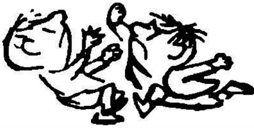
Sonra öbür okulun çocukları geldi. Biz öbür okuldakileri sevmeyiz, hepsi hıyardır. Sık sık arsaya gelirler, dövüşürüz. Biz, arsanın bize ait olduğunu söyleriz, onlar kendilerinin olduğunu söylerler, tartışma çıkar. Ama bu kez onları gördüğümüze sevinmiştik.

"Hey çocuklar!" dedim. "Bizimle futbol oynar mısınız? Bir topumuz var."

"Sizinle oynamak mı? Güldürmeyin adamı," dedi teyzemin geçen ayki saçları gibi kırmızı saçları olan bir sırık.

Annem de bu kırmızının berberde sürülen bir boya olduğunu söylemişti bana.

"Neden gülüyorsun bakalım, salak?" diye sordu Sırım.

"Sana esaslı bir tokat atacağım da ondan," dedi kırmızı saçlı oğlan.

"Hem sizi buradan kovuyoruz," dedi koca dişli biri. "Bu arsa bizim."

Çarpım gitmek istiyordu, ama biz yanaşmadık.

"Hiç de değil!" dedi Dalgacı. "Bu arsa bizim. Aslında siz bizimle oynamaktan korkuyorsunuz. Çünkü bizim dehşet bir takımımız var!"

"Doğrusu pek dehşet verici bir takım!" dedi koca dişli.

Hepsi gülmeye koyuldu.

Ben de gülmeye koyuldum. Çünkü bu çok komik bir şakaydı. Sonra Toraman, hiçbir şey demeyen ufaklığın tekine bir yumruk indirdi. Hem de burnunun üstüne. Ufaklık, koca dişli çocuğun kardeşi olduğundan olay çıktı.

"Bir daha vur bakalım," dedi koca dişli, Toraman'a.

"Çıldırdın mı sen," dedi burnunu ovan ufaklık.

Ve Gümüş, başında teyzeminkine benzer saçları olan sırığa bir tekme attı.

Hepimiz dövüşüyorduk. Bir tek Çarpım, bir yandan ağlıyor, bir yandan da, "Gözlüğüm! Benim gözlüğüm var!" diye bağırıyordu.

Çok hoştu.

Sonra da babam geldi.

"Bağrışmalarınız ta evden duyuluyor, utanmıyor musunuz?" diye bağırdı babam. "Saat kaç oldu Pıtırcık, haberin var mı?"

Babam sonra, tokatlaştığımız bir şişkoyu yakasından tuttu.

"Bırakın beni! Yoksa vergi memuru olan babamı çağırırım, size bir sürü vergi yazar!" diye bağırıyordu şişko.

Babam, şişkonun yakasını bıraktı.

"Yeterince eğlendiniz. Geç oldu. Anneleriniz, babalarınız sizi merak ediyordur. Hem sonra neden dövüşüyordunuz bakalım? Uslu uslu oynayamaz mısınız?" dedi.

"Bizimle oynamaktan korkuyorlar, onun için dövüşüyoruz," dedim.

"Biz mi? Biz mi? Biz mi korkuyoruz?" diye bağırdı dişli çocuk.

"Korkmuyorsanız, neden oynamıyorsunuz?" dedi babam.

"Çok zayıf bir takım da ondan," dedi şişko.

"Biz mi zayıf takımız? Dırdır, Gümüş ve benim gibi forvet oyuncularıyla mı? Güldürme beni."

"Gümüş mü?" dedi babam. "Bence o geride kalsa daha iyi olur. Çok iyi koşuyor mu bilmem..."

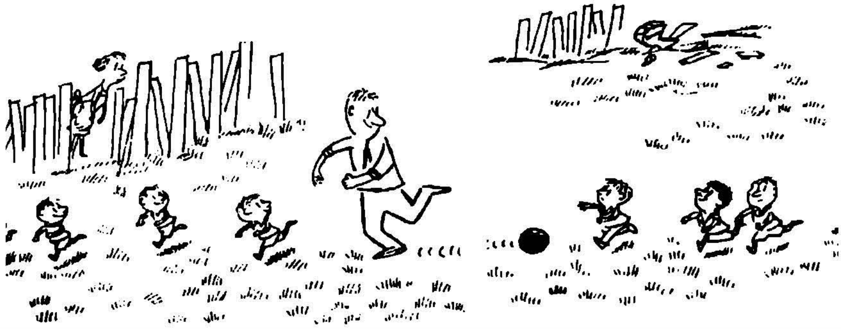
"Bir saniye," dedi Gümüş. "Bakın benim kramponlu ayakkabılarım var, futbol giysilerim de çok güzel."

"Kalede kim var?" diye sordu babam.

Biz de babama takımı nasıl kurduğumuzu anlattık.

Babam, "Fena değil," dedi, ama antrenman yapmamız gerektiğini söyledi.

O bizi çalıştırabilirdi. Çünkü az kalsın uluslararası oyuncu oluyordu, evlenmemiş olsaydı tabii. Bakın bunu hiç bilmiyordum. Dehşet bir babam var benim.

"Eee?" dedi babam, öteki okulun çocuklarına, "Gelecek pazar günü takımımla oynamaya var mısınız? Hakemlik edeceğim size."

"İş yok onlarda!" diye bağırdı Dırdır. "Ödlek takımı onlar."

"Hayır efendim, ödlek değiliz," diye yanıtladı kırmızı saçlı. "Gelecek pazar saat üçte buradayız. Ne biçim gol yiyeceksiniz, göreceksiniz."

Sonra da çekip gittiler.

Babam bizimle kaldı. Bizi çalıştırmaya başladı. Hemen Lüplüp'ün kalesine bir gol attı. Sonra Lüplüp de ona bir gol attı.

Sonra babam, nasıl paslaşacağımızı gösterdi bize. Topa vurdu, "Haydi Dalgacı, pas senin!" diye bağırdı.

Top, Çarpım'a çarptı, Çarpım gözlüğünü düşürdü ve ağlamaya koyuldu.

Sonra annem geldi.

"Burada işin ne?" dedi babama. "Çocuğu getir-

meni söylemiştim, sen de ortadan yok oldun. Yemek soğuyor."

Babam, kıpkırmızı oldu. Beni elimden tuttu, "Hadi Pıtırcık, eve gidiyoruz," dedi.

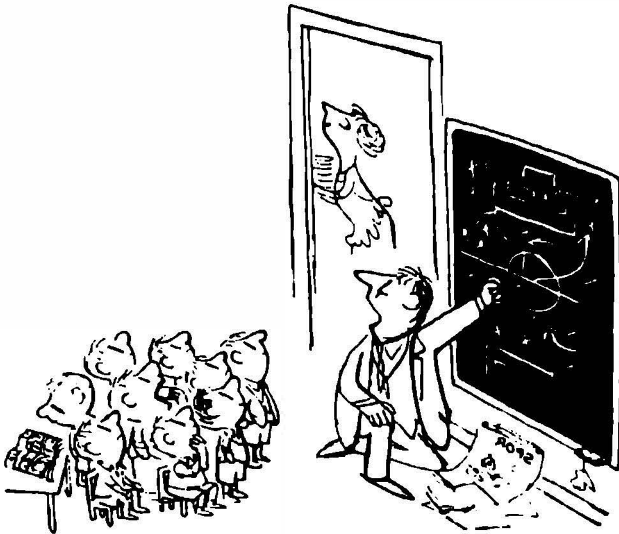
Bütün arkadaşlar, "Pazara görüşürüz! Yaşasın Pıtırcık'ın babası!" diye bağırdılar.

Sofrada annem hep güldü. Babamdan tuzu isterken de, "Bir pas yolla," dedi.

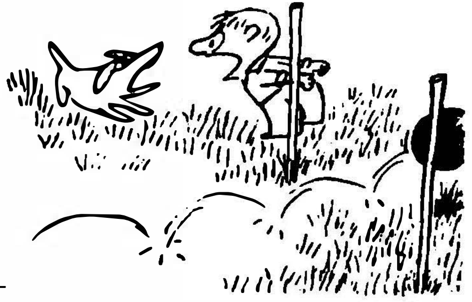
Anneler de spordan hiçbir şey anlamıyor, ama zararı yok. Gelecek pazar çok eğleneceğiz!

İlk Yarı

Dün öğleden sonra boş arsada, başka bir okulun takımıyla Pıtırcık'ın babasının çalıştırdığı takım arasında bir maç yapıldı. Pıtırcıkların takımı şöyle kurulmuştu: Kaleci: Lüplüp. Savunma: Toraman ile Dal-

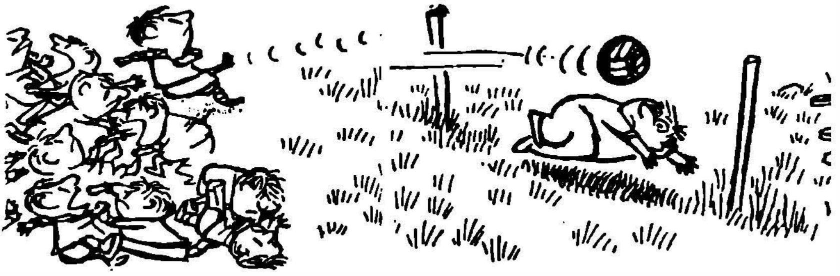
gacı. Orta Saha: Tıngır, Sırım ve Çarpım. Sağ İç: Pıtırcık. Forvet: Gümüş. Sol Açık: Dırdır... Hakem: Pıtırcık'ın babası...

Gördüğünüz gibi, takıma sağ açık yoktu, sol iç de... Oyuncu eksikliği yüzünden Pıtırcık'ın babası bir taktik uygulamak zorunda kaldı. Bu taktiği son antrenmanda buldular. Hücum taktiğiyle oynamaya karar verdiler. Ataklığıyla Tuncay'ı andıran Pıtırcık'la, ince oyunu ve çalımlarıyla Arda'yı andıran Dırdır, topu Gümüş'e geçirecekti. Gümüş, kimseyi anımsatmıyordu; ama kusursuz bir forması vardı... Bu da bir forvet için oldukça önemlidir...

Maç 15.40'a doğru başladı. İlk dakikada kale önünde bir kargaşalıktan sonra sol açık öyle sert bir şut patlattı ki, Lüplüp top üstüne değmesin diye kendini yere atmak zorunda kaldı... Ama hakem golü saymadı; çünkü takım kaptanlarının maça başlamadan önce el sıkışmadığını anımsamıştı.

Beşinci dakikada bir köpek, Lüplüp'ün sandviçini yedi. Oysa üç kat kâğıda sarılmış ve üç iple bağlanmıştı. (Lüplüp değil, sandviçi bağlanmıştı.) Bu olay, kalecinin moralini sıfıra indirdi. (Bir kaleci için moralin ne denli önemli olduğunu herkes bilir.)

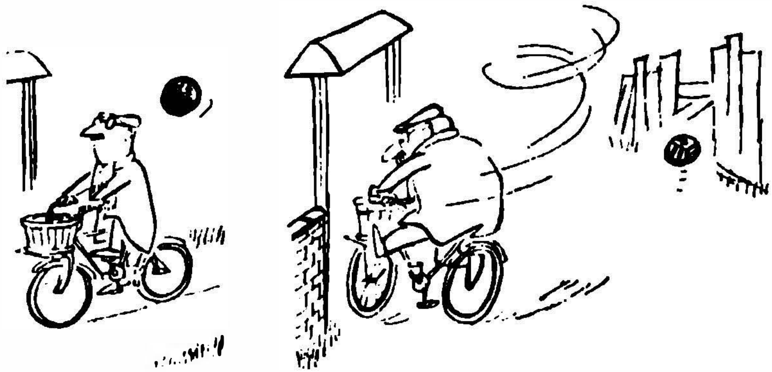
Ve Lüplüp, maçın yedinci dakikasında ilk golünü yedi...

İkinci golünü de sekizinci dakikada...

Dokuzuncu dakikada takımın kaptanı Toraman, Lüplüp'ün sol açıkta oynamasının herkes için daha hayırlı olacağını söyledi. Dırdır kaleye geçti. (Büyük bir yanlıştı bu; çünkü Lüplüp ileride oynayacak tipte biri değildir.)

Maçın on dördüncü dakikasında öyle bir yağmur başladı ki, oyuncuların çoğu ortadan toz oldu. Sahada yalnızca Pıtırcık'la karşı takımdan bir oyuncu kalmıştı. Gol atılmadı.

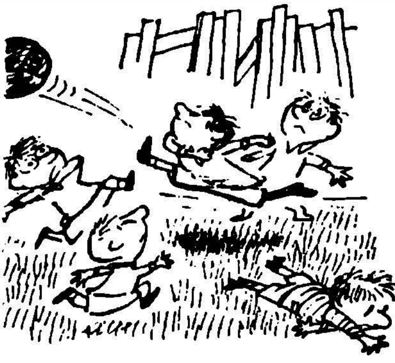
Yağmur dindikten sonra, yirminci dakikada sağ kanatta mı, sol kanatta mı oynadığı belli olmayan Gümüş (nerede oynadığı önemli değil), dehşet bir şut attı...

Aynı yirminci dakikada, Bay Posbıyık, gripten yatan büyükannesini ziyarete gidiyordu...

Topu sırtına yiyince dengesini yitirdi ve yirmi yıldan beri dargın olduğu Pisbıyıkların evine girdi...

Bay Posbıyık, daha sonra yalnızca kendisinin bil-

diği bir yoldan arsaya dalıp topu havada kaptı...

Beş dakikalık bir şaşkınlıktan sonra (böylece yirmi beşinci dakikaya gelinmiş oldu) maça bir konserve kutusuyla devam etmeye karar verildi.

Yirmi altıncı, yirmi yedinci ve yirmi sekizinci dakikalarda Lüplüp, çalımları sayesinde üç gol attı (konserve kutusunu, boş bile olsa, ondan kurtarmak olanaksız bir şeydir)... Pıtırcık'ın takımı 3-2 öne geçti...

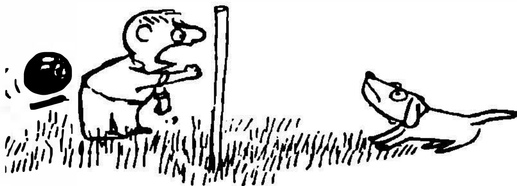
Otuzuncu dakikada Bay Posbıyık topu geri getirdi... Büyükannesini ziyaret etmiş, onun hastalığının

geçmekte olduğunu görünce keyfi yerine gelmişti... Keyfi yerine gelince de, dayanamamış, topu geri getirmişti... Artık konserve kutusuna gerek yoktu... İki takımın oyuncuları, kaldırdıkları gibi konserve kutusunu attılar...

Otuz birinci dakikada Pıtırcık, karşı savunmayı yardı, topu ortaladı ve Sırım'a uzattı. Sırım, topu Dalgacı'ya verdi. Dalgacı, sol ayağıyla çektiği şutla herkesi şaşırttı ve hakemi karnından vurdu!.. Hakem, bitkin bir sesle havanın bozduğunu, yağmur geleceğini ve ikinci yarıyı gelecek hafta oynamanın akıllıca bir şey olacağını söyledi...

İkinci Yarı

Bütün hafta boyunca Pıtırcık'ın babası ile öteki babaların arasında geçen telefon konuşmaları sonunda, takımda büyük değişiklikler oldu. Sırım sol içe, Gümüş savunmaya alındı. Yeni taktik kararlaştırıldı. İlk dakikada bir gol atılacak, sonra savunmaya geçilecekti. Bir süre sonra da kontratakla ikinci bir gol daha atılacaktı. 3-2 götürülen maç böylece 5-2 bitecekti...

Saat 16.30'da maç gergin bir hava içinde başladığında, bütün babalar, eksiksiz olarak arsadaydı. Onların sesinden başka ses duyulmuyordu. Bu durum, oyuncuların sinirini bozdu.

İlk dakikalarda, Sırım'ın şutu, Dırdır'ın babasının sırtına çarptı.

Dalgacı da, bir pas kaçırdığı için babasından bir tokat yedi.

O sırada kaptan olan Tıngır (herkes sırayla beş dakika kaptan oluyordu), hakeme, sahayı boşaltmasını söyledi.

Dalgacı, yediği tokattan ötürü sarsıldığını, oyunu sürdüremeyeceğini söyledi.

Babası, "Onun yerine ben oynarım," dedi.

Öteki oyuncular buna karşı çıktılar:

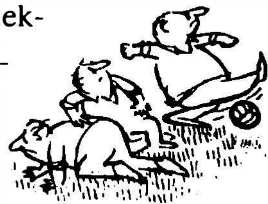
"Bizim yerimize de babalarımız oynasın öyleyse," dediler.

Bütün babaları bir sevinç ürpertisi kapladı. Hepsi hemen oracıkta soyundular. Sahaya çıkarken, çocuklara, çok sokulmamalarını; nasıl futbol oynandığını göstereceklerini söylediler.

Babalar maçı başladı. Çocuklar, futbolun nasıl oynanması konusunda hemen bir fikir edindiler... Ve hep birlikte Dalgacı'nın evine gidip televizyonda Tele Pazar'ı izlemeyi kararlaştırdılar.

Sıvıştıklarını babalar görmedi bile.

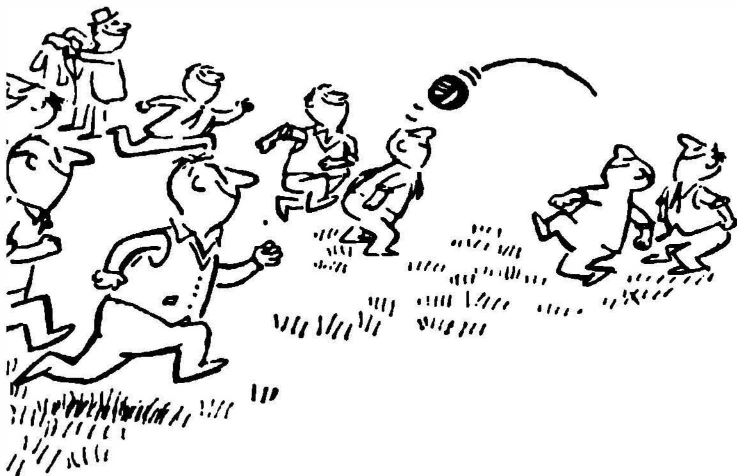

İki takımın oyuncuları topa tekmeler savuruyor, rüzgâr ters yönden esmese bal gibi güzel goller atacaklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı.

On altıncı dakikada öteki okula ait bir baba, kendi takımından sandığı Gümüş'ün babasına bir pas verdi. Gümüş'ün babası bir şut attı. Top, sandıkların, konserve kutularının, demirlerin arasına düştü. Sönen balonlar gibi bir ses çıkarmaya başladı. İçine bir yay saplanmıştı. Bu yüzden zıpladı durdu... Top, yaylı bir top olmuştu şimdi...

Üç dakikalık bir tartışmadan sonra maçın (neden olmasın) bir konserve kutusuyla sürdürülmesine karar verildi...

Otuz altıncı dakikada, Sırım'ın savunmada oynayan babası, üst dudağına doğru gelen konserve kutusunu durdurdu. Ama bunu eliyle yaptığı için, hakem penaltı düdüğü çaldı. (Hakem, öteki okula ait bir öğrencinin babasıydı... Pıtırcık'ın babası orta sahada oynuyordu.)

Bazı oyuncular karşı çıktılar bu karara... Ama penaltı atışı yapıldı ve Dalgacı'nın kalede duran baba-

sı, öfkeli el hareketlerine karşın, topu durduramadı. 3-3 berabereydiler şimdi.

Maçın bitmesine birkaç dakika kalmıştı. Babalar, maçı yitirecekler diye korku içindeydiler. Böyle bir durumda çocuklarının karşısına nasıl çıkabilirlerdi! O âna dek pek parlak gitmeyen maç, tam bir sirk gösterisine dönmüştü artık. Öteki okula ait babalar, savunma taktiğiyle oynuyorlardı. İçlerinden bazıları,

ayaklarını konserve kutusunun üstüne koyuyorlar, böylece rakiplerinin vurmasına engel oluyorlardı.

Bu arada, Sırım'ın polis olan babası, herkesi çalımlayarak karşı kalenin önüne gitti ve konserve kutusunu filelere yolladı...

Maçı 4-3 kazanan takımın çektirdiği fotoğraf... Soldan sağa: (Ayaktakiler) Dırdır'ın babası, Sırım'ın

babası (maçın kahramanı), Toraman'ın babası (sol gözü morarmış olan), Gümüş'ün babası, Lüplüp'ün babası... (Oturanlar) Tıngır'ın babası, Dalgacı'nın babası, Pıtırcık'ın babası (sol gözü Toraman'ın babasıyla çarpıştıktan sonra morardı) ve Çarpım'ın babası...

Sınıf Müzeye Gidiyor

Bugün çok mutluyum. Çünkü öğretmen bütün sınıfı müzeye, resim görmeye götürüyor. Böyle hep birlikte gezmeye gitmemiz çok gırgır oluyor. Ne yazık ki öğretmen, aslında çok şeker olmasına karşın, bunu sık sık yapmak istemiyor.

Bir otobüs, bizi okuldan müzeye götürecekti. Otobüs okulun önünde park edemediği için karşıya geçmek zorunda kaldık. Öğretmen bize, "İkişer kişilik sıralar oluşturun ve el ele tutuşun. Her şeyden önemlisi, çok dikkatli olun," dedi.

Ben bundan çok hoşlanmadım. Çünkü Lüplüp'ün yanındaydım. Lüplüp, hani çok şişko olan ve hep bir şeyler yiyen arkadaşımdır, onun elini tutmak da çok hoş bir şey değildir. Lüplüp'ü severim, ama elleri hep yağlı

ya da yapış yapıştır, yediği şeye bakar. Bugün şansım vardı: Elleri kuruydu.

"Ne yiyorsun Lüplüp?" diye sordum.

"Bisküvit," dedi yüzüme bir sürü kırıntı sıçratarak.

Önde, öğretmenin yanında Çarpım vardı. Çarpım sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusudur. Biz onu çok sevmeyiz, ama gözlüğünden ötürü pek dövemiyoruz.

"İleri marş!" diye bağırdı Çarpım.

Biz de yürümeye koyulduk. Bu arada bir trafik polisi, geçebilmemiz için arabaları durduruyordu.

Birden Lüplüp elimi bıraktı, hemen döneceğini, sınıfta şekerlerini unuttuğunu söyledi. Lüplüp, sıraların arasından geçmeye koyulunca tabii ki biraz karışıklık oldu.

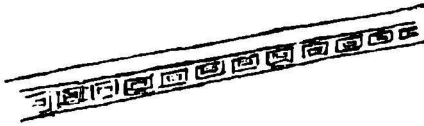
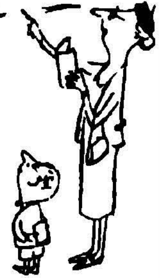
"Nereye gidiyorsun Lüplüp?" diye bağırdı öğretmen. "Hemen geri dön!"

"Evet, nereye gidiyorsun Lüplüp?" dedi Çarpım, "Hemen geri dön!"

Çarpım'ın bu sözleri, Toraman'ın hiç hoşuna gitmedi. Toraman çok güçlüdür ve milletin burnunu dağıtmayı çok sever. Toraman, Çarpım'ın üstüne yürüyerek, "Sana ne, öğretmenin kuzusu? Burnuna bir yumruk indirirsem görürsün!" dedi.

Çarpım, öğretmenin arkasına gizlendi, kendisini dövmemelerini, çünkü gözlüklü olduğunu söyledi.

Çok uzun boylu olduğu için arka sıralarda bulunan Toraman, o zaman herkese çarpmaya başladı; Çarpım'ın yanına gitmek, gözlüğünü çıkarmak, burnuna bir yumruk indirmek istiyordu.

"Toraman, yerine!" diye bağırdı öğretmen.

"Evet, Toraman," dedi Çarpım. "Yerine!"

"Sizi rahatsız etmek istemem," dedi polis, "ama bir süredir trafiği durduruyorum. Niyetiniz yol üstünde ders yapmaksa haber verin, bileyim, ben de arabaları okuldan geçiririm."

Sempé

Biz bunu görmeyi çok isterdik doğrusu, ama öğretmen kıpkırmızı kesildi, otobüse binmemizi öyle bir tavırla söyledi ki, şaka etmenin sırası olmadığını hemen anladık. Söz dinledik.

Otobüs kalktı, trafik polisi arkada, geçsinler diye arabalara işaret etti, sonra fren sesleri ve bağrışmalar duyduk. Lüplüp, elinde şeker paketiyle koşarak karşıdan karşıya geçiyordu.

Lüplüp sonunda otobüse bindi, bu kez gerçekten yola koyulabildik. Köşeyi dönmeden önce, birbirine çarpan arabaların arasında, trafik polisinin beyaz sopasını yere attığını gördük.

Müzeye sıra halinde uslu uslu girdik. Çünkü biz öğretmenimizi severiz. Onun biraz sinirli olduğunu anlamıştık. Tıpkı babam sigaranın küllerini halıya döktüğünde annemin sinirlendiği gibi. Duvarlarında bir sürü resmin asılı olduğu büyük bir salona girdik.

"Şimdi, büyük Flaman ressamlarının resimlerini göreceksiniz," dedi öğretmen.

Ama daha fazla konuşamadı, çünkü bir bekçi koşarak ve bağırarak yanımıza geldi. Lüplüp boyanın kuruyup kurumadığını anlamak için parmağını bir resme sürmüştü. Bekçi, resimlere dokunmamamız gerektiğini söyledi. Hemen Lüplüp'le tartışmaya koyuldular. Lüplüp, resmi iyice kuruduğunu, üstünün kirlenmesinin olanaksız olduğunu söylüyordu. Öğretmen, Lüplüp'e, rahat durmasını, bekçiye de, bize

göz kulak olacağını söyledi. Bekçi, başını sallaya sallaya gitti.

Öğretmen açıklamalarını sürdürürken, biz biraz kaydık; çok hoştu, çünkü yerler taştı, çok güzel kayılıyordu. Hepimiz oynuyorduk, bize sırtını verip bir resim açıklayan öğretmenle, yanında bir yandan dinleyip bir yandan da not alan Çarpım dışında, Lüplüp de oynamıyordu; balıklar, biftekler ve meyvelerle dolu bir ufak resmin önünde duruyordu. Lüplüp dilini dudaklarının üstünde gezdirerek bakıyordu resme.

S.

Biz çok güzel eğleniyorduk. Toraman, kaymakta çok ustaydı; salonun ta öbür ucuna kadar gidebiliyordu. Kaydıktan sonra birdirbire geçtik. Sonra da durmak zorunda kaldık. Çünkü Çarpım başını çevirdi ve, "Bakın öğretmenim, oynuyorlar," dedi.

Toraman kızdı, o sırada gözlüğünü silmekte olan Çarpım'ın yanına gitti. Çarpım başına gelecekleri sezemedi. Şansı yoktu Çarpım'ın, gözlüğünü çıkarmasaydı burnuna yumruğu yemeyecekti.

Bekçi geldi, öğretmene artık gitmemizin daha iyi olup olmayacağını sordu.

Öğretmen, "Evet," dedi, artık iyice bezmişti.

Müzeden tam çıkarken Lüplüp bekçiye yaklaştı. Kolunun altında o çok sevdiği balıklı, biftekli, meyveli ufak resim vardı; onu satın almak istediğini söyledi. Bekçinin kaç para istediğini öğrenmek istiyordu.

Müzeden çıktığımızda Gümüş, öğretmene, resimleri sevdiğine göre evlerine gelmesi gerektiğini söyledi; çünkü babasıyla annesinin akıllara durgunluk veren bir koleksiyonları vardı, herkes de o koleksiyondan söz ediyordu. Öğretmen elini yüzüne götürdü, artık yaşamı boyunca ne bir resim görmek ne de resim sözü duymak istediğini söyledi.

Öğretmenin sınıfla müzede geçirdiğimiz bu günden neden çok hoşnut olmadığını anladım o zaman: Öğretmen, aslında resim sevmiyor.

Geçit Töreni

Bizim okulun bulunduğu mahalleye bir heykel dikildi. Açılış töreni yapacaklar, biz de heykelin önünden geçeceğiz.

Bunları sabah müdür söyledi. Bizimle konuşmak için sınıfa girdiğinde, Dalgacı dışında hepimiz ayağa kalktık. Dalgacı biraz kestiriyordu. Bu yüzden de ceza yedi. Cezaya kalacağını bildirmek için kendisini uyandırdıklarında çok şaşırdı, ağlamaya koyuldu. Müthiş bir gürültü koptu. Bence, onu uyandırmasaydık çok daha iyi olurdu.

"Çocuklar," dedi müdür, "bu törende hükümet görevlileri, askerler falan bulunacak. Sizler de, bu okulun şanslı öğrencileri olarak, heykelin önünden geçeceksiniz. Heykelin önüne bir de çelenk bırakacaksınız. Size

güveniyorum. Koca çocuklar gibi davranacağınızdan hiç kuşkum yok."

Sonracığıma, müdür, birazdan büyüklerin daha sonra da bizim, geçit töreni için prova yapacağımızı söyledi. Öbür ders yazı dersi olduğundan, geçit töreni işini hepimiz çok tuttuk. Çok sevinçliydik.

Müdür çıkınca, hep bir ağızdan konuşmaya koyulduk. Öğretmen, cetveliyle masasına vurdu. Sonra da aritmetik yaptık.

Yazı dersinde öğretmen bizi aşağıya yolladı.

Aşağıda müdürle Karagöz bizi bekliyorlardı. Karagöz, gözetmenimizdir bizim, ama sanırım daha önce kendisine neden bu adı taktığımızı anlatmıştım.

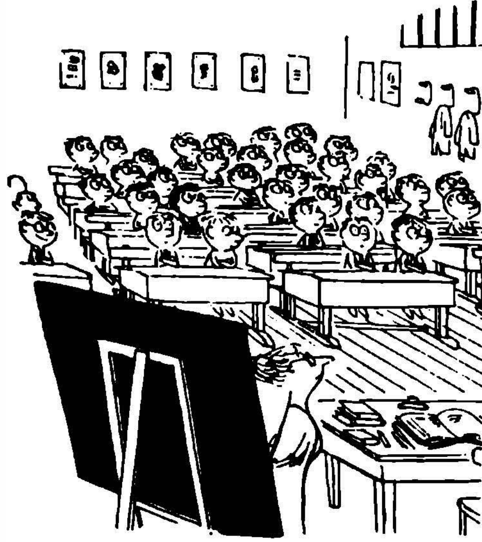
"Oooo... Bakın Şaban Bey, delikanlılarınız gelmiş. Umarım büyüklerle başardığınızı onlarla da başarırsınız," dedi müdür. Şaban Bey (müdür, Karagöz'ü hep öyle çağırır) gülmeye koyuldu.

Bir zamanlar orduda astsubay olduğunu, bize kesinlikle disiplini ve uygun adım yürüyüşü öğreteceğini söyledi.

"Provadan sonra onları tanıyamayacaksınız, müdür bey," dedi Karagöz.

"Ah keşke, keşke tanıyamasam," dedi müdür; içini çekti ve gitti.

"Bakın," dedi Karagöz. "Bu geçit törenlerinde hep bir temel adam gerekir. O hazırolda durur. Herkes ona

bakarak dizilir. Bu iş için en uzun boylu olan kişi seçilir. Anlaştık mı?"

Sonra da parmağıyla Dırdır'ı gösterdi.

"Temel adamımız sen olacaksın."

Toraman, "Nedenmiş efendim? O en uzun boylumuz değil. Öyle görünür, çünkü müthiş bacakları var, ama ben ondan uzunum," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Dırdır. "Ben hem senden uzunum hem de dün ziyaretimize gelen halam, yine boy attığımı söyledi. Durmadan uzuyorum."

"Bahse girer misin?" dedi Toraman.

Dırdır da, "Olur," dedi.

Sırt sırta verdiler. Ama kimin kazandığını bir türlü

anlayamadık. Çünkü Karagöz bağırarak, hemen üçer kişilik sıralar oluşturmamızı söyledi. Bu da oldukça zaman aldı.

Sıraya girdiğimizde Karagöz önümüze dikildi, bir gözünü yumdu, eliyle birtakım hareketler yaptı.

"Sen biraz sağa kay Pıtırcık. Sen de sola taşıyorsun, biraz sağa kay. Sen sağa taşıyorsun, sola kay," dedi.

Sıra Lüplüp'e gelince hepimiz çok güldük. Çok şişko olduğu için, o iki yana da taşıyordu. Bu iş bitince Karagöz çok sevindi. Ellerini ovuşturdu. Sonra bize sırtını verdi ve, "Bölük, hazır ol!" diye bağırdı.

"Efendim!.. Çelenk nedir? Müdür bey heykelin önüne bir çelenk koyacağımızı söyledi de..." dedi Sırım.

"Çelenk, çiçektir," diye yanıtladı Çarpım.

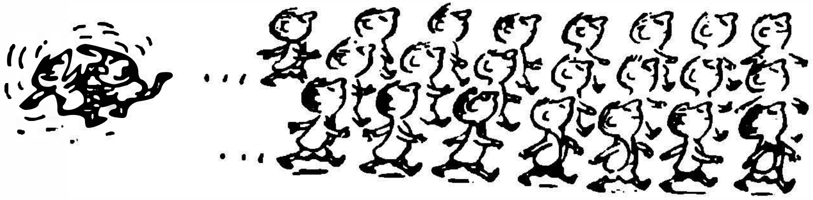
Deli bu Çarpım. Sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu diye, bize her türlü saçmalığı yutturabileceğini sanıyor.

"Susun diyorum! Bölük hazır ol! İleriii marş!" diye bağırdı Karagöz.

"Efendim, Toraman benden daha uzun boylu görünmek için ayak uçlarına basarak yürüyor. Sahtekârlık bu!" diye bağırdı Dırdır.

"Pis muhbir!" dedi Toraman ve Dırdır'ın burnuna bir yumruk patlattı.

Dırdır, Toraman'a bir tekme attı.

Hepimiz çevrelerine toplandık. Toraman'la Dırdır'ın dövüşmesi müthiştir. Sınıfın en güçlüleri onlardır.

Karagöz bağırarak yetişti, Toraman'la Dırdır'ı ayırdı. İkisine de cumartesi günü için ceza verdi.

"Şiştik," dedi Dırdır. "Aslında biz gül gibi geçinip gidiyoruz."

"Çarpım'a bakılırsa, gül gibi değil, çelenk gibi geçiniyoruz diyecektik. Çelenk demek, çiçek demekmiş ya," dedi Dalgacı ve gülmeye koyuldu.

Karagöz ona da bir ceza verdi. Tabii Karagöz, Dalgacı'nın cumartesi günü zaten cezalı olduğunu bilemezdi.

Karagöz, elini yüzünde gezdirdi, sonra bizi yine sıraya soktu. Açıkça konuşmak gerekirse, bu çok kolay bir iş olmadı. Çünkü biz pek yerimizde duramayız. Karagöz, bize uzun uzun baktı. Biz de soytarılık yapmanın sırası olmadığını hemen anladık. Sonracığıma, Karagöz geri geri gitti, küt diye arkadan gelen Tıngır'a çarptı.

"Dikkat edin!" dedi Tıngır.

Karagöz kıpkırmızı kesildi.

"Sen nereden çıktın?" diye bağırdı.

"Dırdır'la Toraman dövüşürken gidip bir su içeyim dedim. Kavganın daha uzun süreceğini düşünüyordum," dedi Tıngır.

Karagöz, ona da bir ceza verdi ve hemen sıraya girmesini söyledi.

"Gözlerimin içine bakın," dedi Karagöz. "Bir söz söyleyeni, bir tek harekette bulunanı, yerinden kıpırdayanı okuldan kovdurturum. Anladınız mı?" Sonra döndü, kolunu kaldırdı, "Bölük hazır ol! İleriiii marş!" diye bağırdı.

Ve kaskatı bir bedenle birkaç adım attı, sonra arkasına baktı. Yerimizden kımıldamadığımızı görünce, birden delirdiğini sandım. Tıpkı pazar günü babamın hortumla suladığı komşumuz Bay Sivrikulak gibi.

"Marş dediğim zaman neden yürümüyorsunuz?" dedi Karagöz.

"Ne yani?" dedi Gümüş, "Yerimizden kıpırdamamamızı söylemediniz mi?"

İşte o zaman Karagöz, birden çok kötü oldu.

"Canınıza okuyacağım sizin! Ananızdan emdiğiniz sütü burnunuzdan getireceğim! Sizi gidi serseriler! Sizi alçaklar!" diye bağırdı.

Bizler ağlamaya koyulduk.

Müdür koşa koşa geldi.

"Şaban Bey," dedi müdür, "sesinizi ta odamdan duydum. Küçücük çocuklarla böyle konuşulur mu? Orduda değilsiniz artık!"

"Ordu mu?" diye bağırdı Karagöz. "Komando erlerine çavuşluk ettim ben! Onlar bunların yanında birer melekmiş, melek! Evet, efendim, melek!"

Karagöz, elleriyle birtakım hareketler yaparak okula doğru yürüdü.

Müdür, peşinden koşuyor, "Şaban, dostum, lütfen sakin olun. Sakin olun Şaban Bey!" diyordu.

Heykelin açılış töreni çok kıyaktı, ama müdür düşüncesini değiştirdiği için biz geçit törenine katılamadık. Sıralara oturduk, askerlerin arkasına. Ne yazık ki Karagöz, törende bulunamadı. Köydeki ailesinin yanına dinlenmeye gitmiş biraz.

İzciler

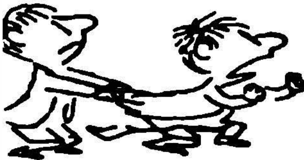
Öğretmene bir armağan almak için aramızda para topladık. Yarın öğretmenin doğum günü. Önce paramızı saydık. Toplamayı Çarpım yaptı, çünkü aritmetiği en iyi olanımız odur. Pek hoşnuttuk. Gümüş, yüz lira getirmişti. Gümüş'ün babası çok zengindir, Gümüş'e istediği her şeyi verir.

"Beş yüz elli liramız var," dedi Çarpım. "Bu parayla çok güzel bir armağan alabiliriz."

Ama ne alabileceğimizi pek bilemiyorduk.

"Bir kutu şeker, bir sürü de çiklet alalım," dedi Lüplüp.

Lüplüp, sürekli yemek yiyen bir arkadaştır. Bu öneriye yanaşmadık. Çünkü yemek için hoş bir şeyler alsak, hepimiz tatmak isteyecektik, öğretmene hiçbir şey kalmayacaktı.

"Babam bir kürk manto aldı anneme, annem de çok sevindi," dedi Gümüş.

Bu, oldukça iyi bir buluştu. Ama Gümüş, mantonun beş yüz elli liradan daha pahalı olması gerektiğini söyledi. Çünkü annesi gerçekten çok çok sevinmiş kürk mantoya.

"Bir kitap alalım," dedi Çarpım.

Bu buluş hepimizi çok güldürdü. Deli bu Çarpım!

"Dolmakalem alsak?" dedi Toraman.

Buna da Dalgacı karşı çıktı. Dalgacı sınıfın sonuncusudur, parasını ödediği bir dolmakalemle öğretmenin ona kötü not atmasına katlanamayacağını söyledi.

"Bizim evin yakınında armağanlık öteberi satan bir mağaza var. Müthiş şeyler gördüm. Aradığımızı kesinlikle orada bulabiliriz," dedi Sırım.

Bu iyi bir düşünceydi. Okul çıkışı, hep birlikte mağazaya gitmeye karar verdik.

Mağazanın önüne varınca vitrine baktık ve kendimizden geçtik. Müthiş armağanlar vardı içeride. Minik heykeller, camdan, büzgülü salata tabakları, evde hiç kullanmadığımızın tıpkısından sürahiler, bir sürü çatal bıçak, duvar saatleri bile. Ama en hoşu heykelciklerdi. Bir tane, kafalarının tası atmış atlarını durdurmaya çalışan donlu bir adam heykelciği vardı. Bir tane de ok atan bir kadın heykeli. Yayın ipi yoktu, ama heykelcik o kadar güzel yapılmıştı ki, ip

Sempé

gerçekten orada sanırdınız. Bu heykel, sırtına ok saplanmış, ayaklarını sürte sürte ilerleyen aslan heykeline çok uyuyordu. İki tane de, büyük adımlarla yürüyen kapkara kaplan. İzciler, köpekler, filler. Bir de adam vardı mağazada, bize bakan. Nedense biraz ürkmüş gibiydi.

Mağazaya girdiğimizde, adam, elleriyle bir sürü hareket yaparak bize doğru yaklaştı.

"Hadi bakalım, dışarı! Eğlence yeri değil burası!" dedi bize.

"Eğlenmeye gelmedik ki," dedi Lüplüp. "Bir armağan almaya geldik."

"Öğretmenimiz için," dedim.

"Paramız var," dedi Gümüş.

Çarpım beşyüz elli lirayı cebinden çıkardı, adamın burnuna götürdü.

Adam, "Oldu, oldu. Ama hiçbir şeye dokunmak yok," dedi.

Dalgacı, iki at heykelini eline alarak, "Bu kaça?" diye sordu.

"Dikkat et! Bırak onu! Kırılır!" diye bağırdı adam.

Bence çok haklıydı. Çünkü Dalgacı sakarın tekidir, her şeyi kırar.

Dalgacı alındı. Heykeli yerine koydu. Adam o sırada tez davranmasa, Dalgacı'nın dirseğiyle ittiği fili zor yakalayacaktı.

Biz her bir yana bakıyorduk. Adam da mağazanın

içinde koşturup duruyor, "Hayır, hayır, dokunmayın! Kırılır!" diye bağırıp duruyordu.

Doğrusu acıdım adama. Her şeyin kırılabilir olduğu bir mağazada çalışmak, çok sinir bozucu olmalı.

Sonra adam, mağazanın ortasında toplanmamızı, ellerimizi arkamıza koyup hemen ne alacağımızı söylememizi istedi.

"Beş yüz elli liraya, hoş ne var?" diye sordu Tıngır.

Adam, şöyle bir bakındı, sonra bir camlı dolaptan iki izci çıkardı. Gerçek izciler gibiydiler. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim, lunaparkta atış yapılan yerde bile.

"Beş yüz liraya bunları alabilirsiniz," dedi adam.

"Topladığımız paradan daha az," dedi Lüplüp.

"Ben atları daha çok beğendim," dedi Dalgacı.

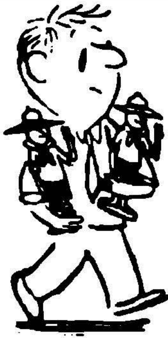
Tam elini atlara uzatıyordu ki, bu kez adam, ondan çabuk davrandı, bir daha da atları elinden bırakmadı.

"İzcileri alıyor musunuz, almıyor musunuz?" dedi adam.

Dalga geçecek hali olmadığı için, peki, dedik.

Lüplüp beş yüz lirayı uzattı. İzcilerle birlikte mağazadan çıktık.

Sokakta, armağanı kim ertesi güne kadar saklayıp öğretmene verecek, diye tartışmaya koyulduk.

"Ben vereceğim, paranın en büyük bölümü benim," dedi Gümüş.

"Ben sınıfın birincisiyim. Armağanı vermek bana düşer," dedi Çarpım.

"Hadi sen de, öğretmenin kuzusu!" dedi Sırım.

Çarpım ağlamaya, çok mutsuz olduğunu söylemeye koyuldu, ama bu kez her zamanki gibi yerlerde yuvarlanmadı, çünkü izcileri şimdilik o tutuyordu, kırılmalarını da istemezdi.

Sırım, Toraman ve Gümüş dövüşürlerken, ben yazı tura atmayı akıl etim. Bu iş bayağı zaman aldı. İki bozuk paramızı da yitirdik ve sonunda Dalgacı kazandı. Bizim çok canımız sıkıldı. Sakarlığıyla ünlü Dalgacı'nın, armağanı öğretmene ulaştıramayacağından korkuyorduk.

İzcileri Dalgacı'ya verdik.

Toraman ona, izcileri kırarsa burnunun da kırılacağını söyledi.

Dalgacı, dikkat edeceğine söz verdi. Yavaş yavaş yürüyüp dilini çıkara çıkara evinin yolunu tuttu.

Biz geri kalan elli lirayla bir sürü küçük şeker aldık. Akşam sofrada hiç iştahımız yoktu, annelerimiz babalarımız hastalandık sandılar.

Ertesi gün hepimiz, merak içinde okula geldik. Dalgacı'yı kolunda izcilerle görünce çok sevindik.

"Bütün gece uyuyamadım," dedi Dalgacı. "Heykeller masadan düşecek diye korkuyordum."

Derste hep Dalgacı'yı gözledim. Sırasının içine koyduğu armağana bakıp duruyordu. Çok kıskanıyordum onu. Dalgacı armağanı uzatırken öğretmen çok sevinecek, Dalgacı'yı öpecekti. Dalgacı da kıpkırmızı olacaktı. Çünkü bizim öğretmen keyiflendi mi çok hoş olur, neredeyse annem kadar.

"Sıranın içinde ne gizliyorsun Dalgacı?" diye sordu öğretmen, asık bir suratla. Dalgacı'nın sırasına doğru yürüdü. "Hadi ver şunu!"

Dalgacı, armağanı öğretmene verdi, öğretmen armağana baktı ve, "Böyle iğrenç şeyleri okula getirmemenizi kaç kez söyledim," dedi. "Ders bitene kadar onları saklıyorum. Sana da bir ceza vereceğim."

Sonra izcileri verip beş yüz lirayı geri almak istedik, ama başaramadık, çünkü mağazanın önünde Dalgacı'nın ayağı kaydı, izciler kırıldı.

Kitapla ilgili düşüncelerim:

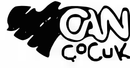
....

....

....

cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

YAŞ
8
9
10
+

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK FUTBOLCU

3

Kimseye gol atamadıktan sonra,
ne işe yarar futbol!

Pıtırcık ve arkadaşları futbol oynamaya karar veriyorlar, ama sadece 1 takım var. Maç yapabilmek için 2 takım gerekiyor. Yoksa nasıl gol atacaklar birbirlerine? Ama kimse karşı takımda olmak istemiyor. Onlar da bir tuhaf. Gazete çıkarmaya çalışırlar, müzeyi birbirine katarlar, izcilik yapmayı denerler, ama hiçbirini de beceremezler. Bu arada, göl kenarından kurbağa toplamada da çok iyiler.

ISBN 978-975-510-310-5

CAN ÇOCUK

18.50 TL